

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L. 1.750

Letna naročnina L. 3.500

Letna inozemstvo L. 4.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXV. - Štev. 37 (1269)

Gorica - četrtek, 20. septembra 1973 - Trst

Posamezna številka L 80

Dan smrti in dan vstajenja Ob razlaščenju v Osapski dolini

GOVOR V CERKVI NA OBLETNICO
BAZOVISKIH ŽRTEV

Dne 6. septembra obhajamo Primorci spominski dan, ko so leta 1930 padle štiri žrtve na bazoviškem strelišču. V Bazovici imajo na ta dan vsako leto zanje sveto mašo. Tudi letos so jo imeli. Prišlo je domačinov in tudi drugih še več kot druga leta. Domači župnik msgr. M. Zivic je ob tej priložnosti imel cerkveni govor, ki ga tu objavljamo.

Vse človeštvo, vsi narodi imajo svoje spominske dneve, da iz njih črpajo moči, veselje, vzbujaajo hrepenenje po svobodi in po pravičnosti.

Judje so stoletja in stoletja zelo slovensko obhajali svojo Pasho, Veliko noč, in jo še obhajajo. Velika noč jih je spominjala, kako jih je Bog rešil sužnosti in pripeljal v svobodo. Sužnost in svoboda: to je bila glavna misel praznika. V sužnost pripelje človeški egoizem, v svobodo privede Bog in njegova ljubezen. Ravno tako krščanska velika noč. Kristus nas je s smrtjo na križu odrešil sužnosti egoizma, greha in s svojim vstajenjem privedel v svobodo ljubezni do Boga in bližnjega, v pravo, popolno, večno življenje. Dva tisoč let jo obhajamo in nam vpliva vedno novih moči, da se borimo proti izkvarjenosti, ki jo povzroča sebičnost, kot upor Bogu in bližnjemu, in da si pridobimo vedno več svežih moči, volje, kreposti za Bogu podobno življenje.

Tako imajo narodi svoje narodne praznike, da vzbujaajo čustva zvestobe, žrtvovanja, ljubezni do narodne skupnosti ob spominu zlasti na junake, ki so darovali življenje za narodne svetinje.

Primorci imamo tak dan. Postavil nam ga je tlačitelj, ko je ustrelil štiri slovenske fante, ker so hoteli sebi in svojemu narodu tu na Primorskem izterjati svobodno življenje. Šesti september 1930: dan Bidovca, Marušiča, Miloša in Valenčiča — dan smrti in dan vstajenja.

Dan smrti: »Večje ljubezni ni, kakor je ljubezen tistega, ki da življenje za prijatelje.« Zato je dan njihov smrti, dan ljubezni do bratov.

Dan vstajenja: za nas, ker nas je prebudil iz spanja, iz udobnosti, iz sebičnosti in nam vžil trdne volje do svobodnega življenja.

Zadnje čase mnogi legajo v udobnost, v brezbriznost, v potrošniško pridobivanje. Ne samo pri nas, povsod po svetu, kjer se je človek dokopal do obilnega kruha. Toda za velike narode ni taka škoda, za nas male pa to leganje pomeni umiranje.

Potrošniška družba cenil le to, kar nese, kar veča sigurnost vsakdanjega kruha. Zato je današnji človek brezbrizen za duhovne vrednote vere, narodnosti, skupnosti. Človek se vedno bolj zapira sam vase: v svojo udobno hišo, v svoj veliki avto, v divan pred televizorjem, v svoj žep. Če se bori, se bori le za visoki standard življenja, ki naj bi bil visok — pravilno — za vse. Mednarodna marksistična gibanja poudarjajo predvsem svojo ideologijo, ki stremi za rajem na zemlji. Glavno da si marksist, vse drugo ima le malo pomena; malo pomena ima tvoja narodna pripadnost: glavno je, da vsi enako mislimo po načrtu od zgoraj.

Zivimo skoraj vsako uro skupaj z ljudmi, ki ne govore našega jezika; življenje nas tako rekoč sili, da nam je tudi drugi jezik in misljenje drugega naroda neprestano na jeziku in v čustvovanju. Če nisi trden, se navadiš drugega in nehaš biti »ti«, to, kar je bil tvoj oče, ki je trpel za narodne pravice, to, kar je bila tvoja mati.

Naš praznik — 6. september — mora biti kilcar narodnih vrednot: jezika, kulture, misljenja, navad, načina življenja. Za te vrednote so štirje fante in tisoč drugih v zadnji svetovni vojni dali življenje, dali največ, kar more dati človek. Bill so živo nasprotje sebičnosti, zaprtosti, zaveravnosti vase, materialističnega uživanja.

Zato stopajmo pred nas vsako leto na današnji dan in nam govorijo: Ljubite,

kar smo mi ljubili, obsojajte, kar smo mi obsojali, živite za narodno skupnost, žrtvujte sebe in svoje imetje za obstoj, za rast, za mladino, ki terja od starejših svetlega zgeda.

Spomenik, ki bo odslej stal ob cerkvi, ki je bila in bo skrbna mati slovenskega človeka, naj pripomore, da bodo vse žrtve padle leta 1930 na naši gmajni in od 1942 do 1945 po širni zemlji, domači in tuji, živo govorili o zvestobi velikemu idealu narodnosti!

Naj novo sosedstvo — novi spomenik — družijo vse vaščane, kot je cerkev od leta 1336 do danes gojila med vaščani duh ljubezni in vzajemnosti na težki poti slovenskega človeka!

Tragični dnevi v Čilu

Z vojaškim udarom v Čilu so se zgrnili nad to deželo zelo tragični dnevi nasilja, ubojev, aretacij. Vojaški odbor, ki je udar izvedel, je namreč naletel na nepričakovan odpor pri Allendejevih pristaših. Najprej se Allende ni hotel vdati in je zato padel. Ali se je sam umoril ali so ga drugi, še zmeraj ni znano. Nato so se vojakom uprli delavci v tovarnah in tudi številni meščani v Santiagu in drugih mestih. Prišlo je do bojev po tovarnah, po ulicah, v raznih mestnih predelih. Vojaška oblast je zaprla meje in letališče, uvedla cenzuro, oklicala policijsko uro. Zato ni bilo do sedaj mogoče dobiti kaj bolj zanesljivih vesti o dogajanju v Čilu. Vsekakor po tednu dni boji ponekod še zmeraj trajajo. Trdijo, da je bilo na tisoče mrtvih in da so še bolj številni aretiranci. Čile, ki je že sto let živel v miru brez revolucij in vojn, se je čez noč znašel sredi hude državljanske vojne.

Dogodki v Čilu so izzvali razne odjeke po vsem svetu. Pri nas v Italiji so organizirali številne protestne povoke po večjih mestih. Vodilni politiki so obsodili vojaški udar, ki pomeni konec demokracije v Čilu. V drugih državah se je godilo podobno. Posebno glasno so obsodili vojaški udar v Čilu po vseh socialističnih in komunističnih državah. Tudi sv. oče Pavel VI. se je v nedeljskem opoldanskem govoru dotaknil dogodkov v Čilu in izrazil svoje obžalovanje zaradi nasilja, ki se tam dogaja. Kardinal v Santiagu Raul Silva Henriquez je skupaj s čilskimi škofi naslovil na narod spomenico, v kateri se zavzema za pomiritev v državi, za prenehanje sovražnosti in medsebojnega obračunavanja. Stavi tudi zahtevo, da se morajo ohraniti socialne in ekonomske pridobitve delavcev in kmetov iz zadnjih let.

Izjava Slovenske skupnosti o dogodkih v Čilu

Izvršni odbor Slovenske skupnosti je na redni seji 14. 9. 1973 vzel v pretres dogodke v Čilu v zvezi z vojaškim državnim udarom. Slovenska skupnost, v prepričanju, da tolmači čustva svojih članov in somišljenikov, odločno obsoja nasilno odpravo zakonite vlade, ker meni, da je mogoče vse probleme reševati na politični ravni, brez vojske in vojaških udarov. Vsak drugačen nasilen poseg pomeni teptanje najosnovnejših demokratičnih svobod. Zato izraža Slovenska skupnost upanje, da bo čilskemu ljudstvu prihranjena krvava državljanska vojna in da bo čimprej ponovno vzpostavljena demokratična ureditev, ki naj zajamči čilskemu ljudstvu svobodo in socialni razvoj v okviru demokratičnega sistema.

Nov terorizem na Koroškem Razstrelili so partizanski spomenik

V noči med 15. in 16. septembrom so na Robežu pri Apačah na Koroškem razstrelili spomenik, postavljen v spomin pad-

RAZLAŠČANJE NASE ZEMLJE SE NADALJUJE

Kljub raznim obljubam in zagotovilom s strani oblastnih organov, da bodo javne ustanove pri pridobivanju površin, potrebnih za industrijske obrate, odkupovale zemljišča po tržnih cenah in da bodo segle po razlastitvi le v skrajnih primerih, se Pristaniško-industrijska ustanova v Trstu (EZIT) spet intenzivno poslužuje pri silne razlastitve po cenah, kakor jih sama enostransko določi. Minulega meseca avgusta je omenjena ustanova EZIT poslala

razlastitveni dekret nadaljnjim 41 lastnikom zemljišč pri Orehu, drugim 20 pa je podobne dekrete poslala že pred nekaj meseci.

Prizadeti lastniki, ki so v pretežni večini Slovenci, so bili tako postavljeni pred izbiro: ali sprejmejo ponujene cene, ki se gibljejo od 400 do 900 za kv. meter, ali pa se obrnejo na sodišče za zahtevo po višjih cenah. Vsi vemo, kakšne so danes tržne cene zemljišč na Tržaškem, zato moramo ponujene cene odločno odklanjati kot ponižujoče. Vsa omenjena zemljišča pri Orehu so naravnost idealna za kmetijstvo in posebno še za vrtnarstvo. S povrnitino, ki jo pridelajo na razlaščenih zemljiščih, dobijo toliko v enem ali dveh letih, kar jim sedaj hočejo vsiliti z razlastitvenimi dekreti.

To so stvarna in bridka dejstva. Razumljivo je, da se prizadeti lastniki niso mogli zadovoljiti s tako smešno nizkimi cenami ter so se pritožili na sodišče.

DELEGACIJA PRI DR. STOKI

Dne 14. septembra je deželni svetovalec dr. Stoka sprejel delegacijo Kmečke zveze iz Trsta v zvezi s perečim vprašanjem razlastitev v Osapski dolini, ki prizadenejo okrog 60 lastnikov. V delegaciji sta bila dva razlaščenca ter predsednik in tajnik Kmečke zveze. Tajnik Lucijan Volk je deželnemu svetovalcu orisal korake, ki jih je s tem v zvezi napravila Kmečka zveza. Deželni svetovalec Slovenske skupnosti dr. Stoka pa je delegaciji izročil dokument Slovenske skupnosti, v katerem slednja zavzema zelo jasna stališča do problema razlaščenja ne samo v Osapski dolini, temveč povsod, kjer se danes ta problem javlja in prinaša naši slovenski skupnosti ogromno narodnostno in gospodarsko škodo. Dokument Slovenske skupnosti objavljamo zaradi njegove važnosti v celoti.

STALIŠČE SLOVENSKE SKUPNOSTI DO RAZLAŠČANJA V OSAPSKI DOLINI

Z zakonom št. 429 z dne 22. 3. 1968, ki ga je izglasoval parlament v Rimu, so razširili področje EPIT (zdaj EZIT) do Boljunca in Doline (za Grandi Motori), kakor tudi na sedaj razlaščenca zemljišča pri Orehu v Osapski dolini.

Proti temu širjenju se je Slovenska skupnost odločno borila, saj je povzročila krizo v tržaškem občinskem svetu leta 1967 prav zaradi nameravanega širjenja EPIT-a. Ker nismo bili deležni pri tem boju pomoči s strani drugih strank tkzv. ustavnega loka, so nam v dolinski občini razlastili dejansko že skoro vsa zemljišča, ki so za nas imela ne samo neko — in to še celo veliko — ekonomsko vrednost, ampak so bila za nas tudi ogromne narodnostne važnosti, saj smo se kot Slovenci ohranili v teku stoletij na tem kosu zemlje tudi zaradi tega, ker smo bili lastniki

Organizacija svetega leta

Takoj po naznanitvi sv. leta so začeli v Rimu s temeljnimi pripravami. Sestavljen je osrednji odbor v Vatikanu, ki naj pripravi celoten načrt in razdeli delo posameznim ustanovam. V oktobru se bo ta odbor znova sestel. Okrog 60 strokovnjakov teologov naj bi sestavilo delovni program za teološko in pastoralno področje. K sodelovanju so povabljene razne cerkvene ustanove. Tako je naprošena kongregacija za vzgojo, da izda navodila cerkvenim vzgojnim zavodom, da posebno upoštevajo v učnih načrtih sveto leto. Škofom po svetu pa bo poslana prošnja, da izdajo navodila katoliškim listom, kako naj ljudem prikažejo probleme sodobnosti za duhovno in pastoralno obnovo Cerkve. Istočasno pa pripravljajo razni pododbori liturgično in organizatorično oblikovanje verskih prireditev v tem času. Izdajali bodo tudi posebne časopise z doprinosi za pridigarje in katehete.

Skupnost za vero in Cerkev

Že pokoncilske spremembe, zlasti pa še mnoga pretiravanja koncilskih določb so naletela pri nekaterih duhovnikih in vernikih na nerazumevanje in odpor. Tako so se izoblikovale skupine »oporečnikov« ali naprednih skrajnežev, ki imajo kritiko za vsako versko ali zlasti cerkveno uredbo, na drugi strani pa skupine »tradicionalistov«, ki hočejo vse staro ohraniti. Seveda so na obeh straneh bolj ali manj skrajne smeri. Tako je skoro povsod po katoliškem svetu; to še posebno v deželah blagostanja, kajti v misijonih in kjer je Cerkev v molku ali mučeništvu, tam se morajo boriti za najosnovnejše možnosti delovanja.

zemlje, ki nam je dajala hrano in življenjske gotovosti.

Za Slovensko skupnost je ohranitev zemlje bistvene važnosti, ker menimo, da ima naš človek pravico ostati na lastnih tleh. Odkodnina za vzeto zemljo je za nas — posebej v tem času — dejansko drugonega pomena. Za nas ni torej važno, ali pridejo Slovenci ob zemljo z razlastitvenimi dekreti ali s prostovoljnimi prodajanjem, pa čeprav »s posredovanjem občin«. Vse to nas pripelje ob zemljo za vse večne čase, pičle denarce, ki jih lastnik prejme za razlaščen ali dejansko vzeto zemljo, pa mora kmalu oddati za navadne dobrine, ki niti od daleč ne odtehtajo vrednosti njegovih zemljišč.

V tem obupnem položaju, ko je EZIT že dejansko postal pravni lastnik naše zemlje na podlagi izdanih razlastitvenih dekretov, moramo usmeriti vse naše skupne napore v to, da se reši čim več zemlje, ki ji od vsepovsod grozi razlastitev.

V tem smislu bi bilo potrebno skupno zahtevati in tudi doseči vrnitev zemljišč našim vrtnarjem, da bi lahko še naprej živeli od lastne zemlje. Pri Orehu je namreč prišlo do grobega razlaščenja vrtoz z namakalnimi napravami v bližini hiš in cest, ki sploh ne morejo priti v poštev za kake tovarne, ki naj bi jih zgradili v bodočnosti. V nekaterih primerih so razlastili celo dvorišča, hiše pa pustili lastnikom.

Menimo, da je prav vlagati pritožbe, iskati poti na sodnijo, iskati opore pri raznih strankah ustavnega loka, vendar obstaja danes možnost, ki jo moramo vsi zahtevati direktno pri EZIT-u, da ta popravi krivico, ki jo je storil in ki jo še dela našim ljudem in da sam odstopi, in to čimprej, od razlastitvenega postopka. EZIT mora vrniti vsaj obdelane površine lastnikom. To pa je danes mogoče doseči, saj so na ključnih, oz. vplivnih položajih EZIT-a tudi vidni predstavniki PSI in KPI in celo pet predstavnikov delavskih sindikatov. Pritiskati je torej treba na sam EZIT, pri katerem naj omenjeni predstavniki odločno nastopajo za vrnitev zemlje našim vrtnarjem in lastnikom.

V skladu s temi cilji je Slovenska skupnost preko svojega deželnega svetovalca vložila pred dnevi interpelacijo na predsedstvo deželnega odbora, v kateri zahteva, naj deželna vlada posreduje pri EZIT-u za čimprejšnjo vrnitev zemlje prizadetim lastnikom. Slovenska skupnost je prepričana, da tolmači s tem svojim nastopom tudi želje razlaščenca. Zato je prepričana, da boste kot lastniki ter kot sindikalna kmečka organizacija pritisnili v tem smislu na vse stranke ustavnega loka, naj s svoje strani vložijo enako interpelacijo v deželni svet ali pa podprejo interpelacijo Slovenske skupnosti.

Trst, 14. septembra 1973

Koroški Slovenci na Dunaju

V torek 11. septembra se je na Dunaju prvič sestel tako imenovani »kontaktni komite« za manjšinska vprašanja pri avstrijski zvezni vladi. Ta komite ali odbor je bil ustanovljen letos junija z namenom, da pomaga iskati primerne rešitve manjšinskim vprašanjem na južnem Koroškem. V odboru so zastopniki obeh krovnih organizacij koroških Slovencev; v njem so tudi zastopniki dunajske in koroške deželne vlade in dveh koroških deželnih strank, socialistov in liberalno-nacistične stranke. Odsotni so zastopniki koroške ljudske stranke, ki je odklonila sodelovanje pri tem odboru.

Sestanku je predsedoval kancler Kreisky. Na njem so sklenili, da se bo odbor sestajal vsaka dva meseca ali šestkrat na leto. Potem so ustanovili dve podkomisiji:

ena je informativna, druga pa za šolstvo. Prvi načeluje Slovenec dr. Erik Prunč in ima za nalogo, da informira avstrijsko javnost o manjšinski problematiki na Koroškem. Solski podkomisiji pa predseduje Korošec Joseph Guttenbrunner in mora ustvariti načrt, kako seznanjati mladino na Koroškem z manjšinsko problematiko. Dr. Kreisky je pa dal pobudo za ustanovitev mešane avstrijsko-jugoslovanske komisije zgodovinarjev, ki naj presodi, kako naj se podaja domača zgodovina v šolskih učbenikih, da se ne bodo delale krivice eni ali drugi strani.

Niso pa nič govorili o zaščiti manjšine na Koroškem in o zahtevi po ugotavljanju manjšine. Obe ti vprašanji sta ostali odprti. Morda prideta na vrsto na prihodnji seji čez dva meseca.

Papeževe misli o svetem letu

Papež Pavel VI. je razglasil sveto leto, ki smo ga začeli obhajati na letošnji binkoštni praznik. Sv. oče se je odločil za to praznovanje po dolgi molitvi in temeljitem posvetovanju s številnimi škofi, duhovniki in laiki. Vsi so bili soglasni, da je sveto leto še vedno sodobno in more prinesiti Cerkev in svetu mnoge duhovne koristi.

Pavel VI. od svetega leta veliko pričakuje. Prepričan je, da bodo verniki vsega sveta poslušali njegov poziv za praznovanje tega jubilejnega leta, se duhovno obnovili in se potrudili za spravo z Bogom in ljudmi. Želi, naj bi sveto leto imelo čisto duhovni značaj in naj bi razna romanja v določene cerkve po škofijah bila opravljena res v spokornem duhu z ednim ciljem, da se uredi in izčisti vera.

Papež veliko govori o obhajanju svetega leta in skoro ne mine teden, da ne bi povedal kaj o tem pri splošni avdijenci. Njegove govore prinaša navadno lis L'Osservatore Romano. Na tem mestu objavljamo nekatere odlomke iz teh papeževih govorov, da bomo bolj jasno spoznali pomen in cilj svetega leta ter bomo mogli tudi drugim posredovati papeževe misli in navodila.

PREIKZUSNJA NAŠE VERE

11. julija 1973 je papež med drugim povedal tudi tole: Pri obhajanju svetega leta gre za približanje naše vere, da ugotovimo, koliko jo jemljemo resno in kako dejansko vpliva na naše življenje. Preskusiti bomo morali trdnost našega krščanstva v virtucino modernega življenja. Zvestno in premišljeno bo treba potrditi našo pripadnost veri, Kristusu, Cerkev po smernicah vatičanskega cerkvenega zbora v času, ko človeštvo zajema sekularizacija.

Moramo se vprašati: ali smo še verni? Ali je naš krščanski poklic še odločen pri naših dejanjih? Ali se čutimo kot utrujeni, izgubljeni člani Cerkev, ali pa kot udje telesa, ki raste v moči, se vedno bolj krepi ter kaže znake bujnega življenja? Na kratko rečeno: sveto leto mora biti za nas značilen trenutek resničnosti naše verske zavesti.

KRISTUSOV KLIC

Na misel nam prihaja Jezusov klic učencem: Hodite za menoj! (Mt 4, 19) ter oni, ko kliče k sebi vse trpeče: »Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi in jaz vas bom poživil« (Mt 11, 28).

Jezusov klic je hkrati poln miline in sirovosti, ko nas dramatično vstanemo iz naše morebitne lenobe in zagledanosti v sedanjem svetu, poln skrivnosti in blišča, ter nas sili k izbiri med svetom in Kristusom: priditi in izbirati! Seveda ne tako, da se čisto odpovemo svetu, kajti s tem, ko nas Kristus vabi k sebi, noče sveta razvednotiti, ampak mu dati njegovo resnično vrednost, tako da mu prizna, kako čudovit je, vendar potrjen vsjemu cilju.

Kristus kliče: Pridi k meni, da služiš svetu, da ga rešiš, ga ljubiš tako, kot sem ga ljubil jaz, ko sem dal zanj svoje življenje. Sveto leto mora v polni meri preziskati naše resnično krščanstvo ter ga soočiti z modernim življenjem. Gre za resne stvari, za ovrednotenje našega krščanskega poklica.

POZIV K OBNOVI

Najprej se obračam — pravi sv. oče — na tiste, ki so si že izbrali Kristusa za svojega učitelja življenja, tako na preproste vernike kot duhovnike in redovnike, ki so se tesneje povezali z Gospodom. Ti vedo, da ni dovolj biti kristjan samo po imenu, ampak da morajo krščanstvo tudi živeti. Sedanja časa zahteva, da vstanemo iz povprečnosti, mlačnosti, površnosti, polovičarstva in uživanja želje na zunaj in znotraj, kajti vse to pomeni izdajstvo križa.

Versko življenje, ki je mlačno in brez duhovne moči ter gorečnosti, danes nima več smisla in ne more ostati pri življenju ter ne more obroditi duhovnih sadov. O tem nas prepriča žalostna vsakodnevna izkušnja. BITI DOSLEDEN, to obnavo mora sveto leto vzbuditi v vseh krščanih in posvečenih osebah.

UTRIP MLADINE

Druga vrsta ljudi, ki jih zanima katoliška resničnost svetega leta, so mladi. Ti zahtevajo pristnost načel in del; žal je zahteva po teh vrednotah v zadnjih letih zaslila na krivo pot oporečnosti in upora zoper družbo, kar je pri mladih še povečalo zmedo src, se pa k sreči že kažejo znaki nove duhovnosti.

Zastavljajo si namreč vprašanja: Kaj je prijateljstvo? kaj je molk? kaj je molitev? kaj pomeni pomagati bližnjemu? kaj

je samopremagovanje? Morda se poraja v mladih pozitivni odnos do resnice, pravičnosti, ljubezni, do molitve in vere, do iskanja ponižne Cerkev, ki jim bo pokazala smisel in vrednost življenja ter bo utrdila mir v svetu. Opazujemo utripe teh mladih duš, jih pozorno poslušamo, se jih veselimo ter upamo, da bodo prinesli resnično prenovo prav v svetem letu.

ZIVETI KRŠČANSKO JE MOGOČE

25. julija 1973 pa je papež pri splošni avdijenci govoril tako:

Vprašujemo se: ali je mogoče v času, v katerem živimo, živeti pristno krščansko, pogumno in srečno ter biti zvest evangelijski in sodelovati z modernim svetom?

Odgovarjamo: je mogoče, še več, mora biti mogoče. Pred časom smo govorili o srečnem krščanstvu. Takšno je namreč krščanstvo po božji zamisli, kajti Bog neskončno ljubi človeka in ga hoče videti srečnega.

Vprašajmo se: ali je pot do tega cilja lahka? Ali poznamo lahko krščanstvo? Odgovor ni tako preprost. Vzeto v celoti, moramo reči, da je krščansko življenje lahko. Ne bi namreč moglo biti srečno, če bi ne bilo obenem lahko v skladu z najglobljimi težnjami našega duha in srca ter naših moči, ki jih je pa izvorni greh oslabil. Opazujemo, da tisti, ki hočejo ostati zvesti krščanskemu poklicu, to dosegaajo z neko lahkoto; to je eden čudežev krščanskega življenja in to izkušajo vsi, ki žive po evangelijski.

Tisti pa, ki iščejo lahko življenje, tako da se evangelijsko izneverijo, občutijo njegovo težo, naveličanost, trdeč, da so njegove (evangelijske) zahteve nekaj protinarnavnega.

Ce hoče kristjan videti na sebi uresničene Jezusove besede: Moj jarem je slaček in moje breme je lahko, mora biti pogumen in mora vdano ljubiti Gospoda. Tedaj ne samo po psihološkem zakonu, ki uči, da ni nič težko tistemu, ki ljubi, ampak tudi po čudovitem in skrivnostnem posegu milosti, čutimo, da so naše sile pomnožene in z lahkoto sledimo Kristusu.

Znova moramo premisliti nauk o milosti, še hočemo spoznati še neizčrpne in neizkoriščene možnosti za veliko stvar, ki jo želimo doseči. Ne smemo se bati, lahko smo drzni, celo moramo biti drzni pri tem svojem delu.

KRŠČANSTVA NI BREZ ODPOVEDI

Temu pogledu na življenje, polnemu optimizma in zaupanja, ne sme nasprotovati drug pogled, ki je precej drugačen in nam pove, kako je danes zelo težko krščansko živeti.

Bodimo realisti! Živeti pristno krščansko je res težko. Kdor bi to tajil, bi ponarejal pravo sliko krščanstva. Danes se vsi trudijo krščanstvo narediti lahko, prijetno, brez težav, brez žrtv, tako v praksi kot v teoriji.

Tudi glede tega moramo imeti jasne pojme. Krščanskemu poklicu moramo ohraniti njemu lastno svobodo in veselje. Ne smemo ga obteževati s težkimi in nepotrebni zapovedmi. Sebi in drugim moramo vliti željo po tem, kar je resnično, čisto, pravično, sveto, pošteno, primerno, kot nas uči sv. Pavel. Z željo bo prišla tudi lahkota, ko bomo to vršili.

Prav zaradi tega pa moramo imeti čut za absolutno, ki mora prežeti vse naše katoliško pojmovanje od vrha do tal kot pravi evangelijski: Da - da, Ne - ne. Ne smemo dopustiti raznih dvomnosti ali slepih udobnosti, ki jih oznanja muhasti pluralizem.

Imeti moramo čut absolutnega za pravico, ki ne sme prezreti zapovedi, katere je Bog vtisnil v človeško dušo; čut absolutnega za delo određenja, ki od nas zahteva izpolnitev zapovedi ljubezni z vsemi posledicami pokorščine in žrtve.

Ta temeljita zvestoba Kristusu in njegovemu križu daje krščanstvu pečat pristnosti, ki včasih zahteva tudi tveganja, da celo junaštvo, kot nam pogosto poroča cerkvena zgodovina iz življenja svetnikov, mučencev in resničnih vernikov.

Da, krščansko življenje je težko, ker je logično, zvesto, pogumno, vojskujoče, veliko.

Bralci pišejo

Naše hlastanje po tujem in modernem

Hlastanje po novem, če hočete modernem je zajelo tudi mnoge na Slovenskem, kar se pozna zadnje čase tudi v novem bogoslovnem rodu, ki prihaja iz ljubljanskega semenišča. Pa dostikrat ne gre za nič drugega kot za posnemanje, potem ko so nekateri brali o velikih duhovih kot so Teilhard de Chardin, Küng ali Ilich. Saj ta imena tako privlačno zvenijo in sklicevati se v opombah svojih pisarij nanje naj bi dalo njih spisom poseben čar.

Prevajajo jih, citirajo, po njih odlomkih sestavljajo »eseje«, kar vse naj bi prineslo v slovensko »preproščino« vsaj nekaj posvetne eksotike, kar da bo odstranilo slovensko »zaprtost« in odprlo slovensko pamet svetu. Naravnost gorijo v svoji vzvišeni odreševalski vlogi. Seveda naj pa bi ostali slovenski ljudje toliko preprosti, da ne bi smeli spregledati, da je za vsem pogosto vse prevečkrat pravačuljivo iskanje lastnega uveljavljenja.

Zadnji koncil je poudaril vlogo »božje ljudstva« v Cerkev. Zato ima tudi večina »modernih« o tem ljudstvu najlepše besede, dejansko pa je prav daleč od njega. Preprosta vera ljudi da ni pokonciljska; vsaka preprosta pobožnost, npr. do Srca Jezusovega že vzbujajo sum praznovanja; vse sakralno jih moti, prav do same molitve rožnega venca in češčenje Matere božje ter svetnikov.

Temu primerno se zbirajo tudi razne skupine mladih, zlasti okrog Ljubljane, ki da hočejo ostati zvesti veri svojih staršev, seveda na »moderen« način. Njihovo ravnanje pa je največkrat brez prave poglobitve, brez tiste duhovne sile, ki jo daje molitev.

Pogosto vidimo pretiravanja kot je npr. siljeno sprejemanje sv. obhajila na roko, kar naj bi naredilo videz iskrene vernosti brez »stare pobožnosti«, in še vrsta zunanjih »novih« načinov, ki so bolj odraz razkazovanja kot pa notranjega doživljanja. Pojavljajo se skupine, ki hočejo izda-

jati vsaka svoj »bilten«, kjer najdemo sicer resen namen, da se nekaj ustvari, toda pogosto v tako naivnem izrazu, da komaj prepriča: poetični izlivi, prepisani citati od Rahnerja do Konfucija, pa še malo holandskega katekizma, kar naj bi dajalo vtis razgledanosti, potem ta ali ona grška ali latinska beseda, ki to in to pomeni...

Tako se gremo »modernost« in »čisti idealizem«, potujemo na duhovne vaje v Frankfurt, na razne simpozije v Pariz, silimo se biti nekaj, kar nismo, ali kazati nekaj, česar nimamo. Rešujemo tuje probleme, o katerih smo brali z našim slabo priučenim znanjem francoščine ali angleščine, morda nemščine. Odrešujemo preprosti slovenski svet z južnoameriški ali kakimi drugimi prijemi ob zvokih karioke - Que caramba!

Pisec teh vrstic je imel v zaključni družbi priložnost opozoriti na to, da odtujevanje slovenski narodni misli ne more biti brez škode niti za krščansko duhovno rast, ker načinja korenine kulturne osebnosti na splošno. Opozoril je tudi, da slovenska duhovnost ni ozemeljsko uokvirjena v neko upravno enoto in, s tem v zvezi, na slovensko duhovno življenje v zameststvu.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

Duhovna oseba, zrasta na (slovenski) osrednji bogoslovni šoli, pa ga je vzvišeno zavrnila, da krščanska oziroma duhovniška naloga ni reševati narodnosti. Seveda bi se to gledanje dalo le težko spraviti v soglasje s splošno ali pa tudi samo s krščansko pravičnostjo; niti z naukom sv. Pavla o učenju vseh narodov, kjer lastni gotovo ni izključeni.

Ima pa ta zadeva tudi svojo dobro stran. Ako bi se naši »moderni« rojaki tudi za nas zanimali, kaj bi nam mogli pravzaprav nuditi, odtujeni svoji slovenski biti? Da pa bi se hoteli vživeti v naše okolje, našo preprosto pobožnost, naše požrtvovalno delo za ohranitev narodnokrščanske tradicije, prosvete, doživetega cerkvenega petja... to bi jim bilo premalo eksotično.

Ker ideološke barve raznih -izmov od pred nekaj let pri nas še zdadeč niso zbledle, se zdaj, eksotiki na ljubo, ne mislimo na novo barvati, četudi bi tvegali odtujitev odtujenim rojakom. Ne moremo in ne smemo se delati drugačne kot take, kakršni smo!

J. S.

Še o spomeniku padlim v Bazovici

Pred nekaj dnevi nas je nekaj mladih v razgovoru komentiralo neljube spletke v zvezi z odkritjem spomenika padlim v Bazovici. Pri tem dogodku gre za žalitev spomina padlih, ki gotovo niso padli za določeno stranjo, ampak za svoj narod, in ki so bili večinoma verni ljudje. Gre za žalitev čustev večine vaških prebivalcev. Gre za žalitev župnika, katerega ime je povezano (poleg verskega delovanja) z delovanjem cerkvenega pevskega zbora, glasbene šole, Slomškovega doma, športnega igrišča, bazoviške kino dvorane, ustanov, ki krepko delujejo pri rasti vaške skupnosti. Gre za ponoven poskus monopoliziranja določenih stvarnosti in izigravanja drugače mislečih.

Čprav ni bilo v naši skupnici, kjer smo o tem govorili, nobenih stalinistov, se je vseeno pokazalo, da krožijo med ljudmi vsaj tri »razlage« o odsotnosti župnika, ki so jih po stari navadi zainteresirani vrgli v svet, da obrnijo svojo »žrtev« (seveda po izvršenem dejanju!): župnik ni hotel blagosloviti spomenika, župnik je bil domobranec (!), župnik je večkrat zavrnil delo odbora za postavitev spomenika. Seveda krožijo te govorice zunaj Bazovice, ker Bazovci dobro poznajo vso zadevo. Prav bi bilo, če bi vaščani sami pojasnili, kako je z zadevo. Prav bi bilo tudi, da bi potrdili ali zavrnili vest, ki tudi kroži med ljudmi, da sta na nekem zborovanju v Bazovici glasovali za blagoslovitev dve tretjini prisotnih vaščanov, a da je potem prevladalo mnenje nekaterih »iz mesta«. Če je bilo res tako, so lahko vaščani kaj malo ponosni na to, kako so postavili »svoj« spomenik.

(sledj podpis)

Štandrež v obrambi lastne zemlje

Štandrež je že od nekdaj znan kot vas večjih kmetovalcev in vrtnarjev. Svoje poljske prideleke so štandrežci izvažali daleč naokoli, danes pa v Trst in Gorico. Imeli so razsežna polja in mnogo živine; zares podjetni kmetovalci.

Pred leti pa pride, poklican od goriških občinskih očetov, neki arhitekt z juga in izdelal regulacijski načrt za goriško mesto in okolico. Kot čarovnik določi, naj se štandreške njive spremenijo v industrijsko področje, v avtocesto, obmejno postajo, avtopark, športna igrišča, ljudska naselja in drugo. Pri tem pa naj se uničijo rodovinska polja in vrtovi in z njimi tudi kmetovalci, ki tu že stoletja živijo in delajo. Preroško določi, da bo Gorica imela v desetih letih kar 80.000 prebivalcev, ki bodo prihitali s severa in juga ter z vzhoda (istrski begunci). Kot prerok pa se ni izkazal, saj je Gorica v petih letih narasla le za nekaj sto oseb. Vseeno njegov regulacijski načrt velja in je za občinske poglavarje kot sveto pismo.

Štandrežci to boli, jezi, a ne vedo, kako bi se brez nasilja rešili pred tem uničenjem, ki ima vse legalne blagoslove in vso podporo občinskih, pokrajinskih, državnih, državnih in mednarodnih oblasti. Štandrežci so že večkrat energično nastopili, uprizorili so mogočen protestni pohod traktorjev po goriških ulicah, romali od Poncija do Pilata, večkrat naslo-

vili prošnjo na goriškega župana. Ta se je prejšnji teden vendarle odločil in sprejel na županstvu, ker se morda v Štandrež ni upal, delegacijo štandreških kmetovalcev, katero je spremljal dr. Paulin.

V imenu Štandrežcev je župana nagovoril Jožef Pavličič in ga vprašal, naj obrazloži programe in načrte občinske uprave na štandreškem ozemlju. Sledil je razgovor, pri katerem so sodelovali vsi člani delegacije. Najprej so omenili problem nove obmejne postaje, ki je bila predvidena v prvotnem načrtu že dovolj velika, sedaj jo pa hoče občinska uprava še podvojiti, da bi tako razlatala vso zemljo od mestnega pokopališča do železnice in od tržiške ceste do državne meje. To pa je odločno v nasprotju z zagotovitvami, ki so bile dane kmetom na prejšnjih srečanjih z oblastmi, da se bodo pri načrtovanju in izvajanju obmejne postaje omejili na najnujnejšo potrebno površino. Kmetje zahtevajo, naj dajo besedo spoštujejo in držijo ter naj se ne večajo prvotni načrti, ki so za Gorico še preveliki.

Drugi problem je obmejni avtopark, ki naj bi po načrtu obsegal vse njive od Jeremitišča do obeh železnic (na severu in zapadu) ter povzročil uničenje starodavnega in zgodovinskega naselja Jeremitišče. Štandrežci tega ne morejo dovoliti ter zahtevajo, naj se park premesti drugam, saj je na letališču ali pa onkraj So-

javna. »Zgodovinska komemoracija, zaradi katere ste, po običaju vaše domovine, prišli sem, da obnovite pristrčno bratsko srečanje, je znak vaše navezanosti na deželo, iz katere izhajate. Je tudi potrditev vseh vezi, ki vas z njo družijo v spominih in molitvi,« je končal papež.

Rast Cerkev v Mehiki

Pol stoletja že mineva, ko je v Mehiki divjalo silno versko preganjanje, ki je dalo Cerkev veliko število mučencev. Tedaj je bila tudi uzakonjena ločitev Cerkev od države, ki pa je bila Cerkev na daljšo dobo le v korist. Če so bile leta 1950 v Mehiki 1.904 župnije, jih je pa bilo letos že 4.148. Prav tako je v istem razdobju zelo poraslo število pripravnikov na duhovski poklic.

Župnija sv. Marije Magdalene v Bazovici in spomenik padlim

V našem listu smo že ponovno izpričali, kako italijanska komunistična partija in slovenski partizji z njo sabotirajo vse, kar je pristno slovenskega, kar ne more ali noče dobiti partijskega znaka. Zadnji primer take sabotaže je bil v nedeljo 9. septembra ob odkritju spomenika padlim v zadnji vojni. Domačini so želeli, naj bi v glavnem bil to domači praznik, praznik v spomin domačim slovenskim ljudem, ki so padli v boju za pravico in svobodo. »Višji« v Trstu so pa drugače mislili. Iz domačega praznika so napravili fratelančno manifestacijo, ki je pa v bistvu postala italijanska. Ker bi pri tako zamišljeni manifestaciji motil domači župnik msgr. Marijan Zivic, so mu vljudno dali vedeti, da so organizacije v Trstu proti temu, da bi on blagoslovil spomenik. Prav tako so domači organizatorji že pred časom zaprosili bazovskega župnika, naj bi pripravil spis o Slomškovem domu, da bi ga objavili v priložnostni brošuri. Toda zadnji hip za ta spis ni bilo prostora v brošuri. Ker je spis zanimiv in zgodovinsko poučen, smo Slomškov dom zaprosili, če ga lahko objavimo v našem listu. Za uslugo se Slomškovega domu lepo zahvaljujemo. Obenem bo to nov dokaz kapitulantstva slovenskih partijcev.

Ko se danes spominjamo tistih, ki so darovali svoje življenje v blagor naroda in cele vasi in ko odkrivamo spomenik vaščanom, naj nam bo ta umetnina spomin na hude pretekle čase in v svarilo za prihodnost. Ne smemo pa pozabiti, da stoji zraven tega spomenika še drug spomenik, ki kljubuje vsem viharjem že celih 600 let, in ima še vedno ne majhne zasluge, da se na tej zemlji še govori naš materin jezik.

CERKEV

Iz župnijskega arhiva naj navedemo le nekaj glavnih podatkov. Tu smo imeli svojo cerkev že leta 1336, kar dokazuje, da je že prej obstajala ta vaška skupnost, ki je čutila potrebo po božjem hramu. Takrat je bila odvisna od gročanske cerkve. Leta 1857 je bila blagoslovljena sedanja cerkev (staro so porušili) in leta 1862 je bila posvečena sv. Mariji Magdaleni. Trideset let kasneje je postala samostojna župnija.

Znano je, da je bila cerkev dolgo let branik slovenstva; slovenstvu je dala mnogo in ni dopustila, da bi v cerkvi zagospodoval tuji, ljudem nerazumljiv jezik. Težave so bile za časa Avstrije, težave so nastale zlasti pod fašističnim režimom. Svetla žrtev tega je bil krepki in bojeviti župnik Ignacij Počivalnik, ki je ljudem pomagal javno in naskrivaj in se ni ustrašil škvadrstov, ko je butnil v kozarec ponujane mu ricinusovega olja. Svetla žrtev je bil tudi župnik v »hudih časih« Tomo Banko, ki se je v juniju 1942 krepko uprl zahtevi političnega tajnika, ko je ukazal »bandire ogni parola di sloveno dalla chiesa per evitare vittime umane« (izgnati slחנו slovensko besedo iz cerkve, da ne bo človeških žrtev). Starejši ljudje še vedo, kako so ga preganjali. Edino v cerkvi so javno oznanjali božjo besedo v materinem jeziku in krščanski nauk se je poučeval samo tukaj. Slovenska pesem se je kljub vsem grožnjam razlegala s kora v veliko uteho našega domačega človeka. Za slovensko stvar se je boril in ob strani so mu stali naši duhovniki in ga branili pred fašisti in kasneje pred nacisti, ko so mnogi naši kulturni delavci

morali zapustiti rodni kraj.

Razmere žal niso po vojni krepile našega kulturnega življenja. Župnija je prisluhnila potrebam in nujnosti po takem življenju in leta 1950 z velikimi žrtvami zgradila

KINO DVORANO

v kateri je bilo že nad 1.300 filmov in nad 170 slovenskih prireditev — koncertov, dramskih del, glasbenih večerov, pevskih nastopov, vzgojnih in slovenskih večerov. Naj tu poudarimo, da so se tu največje udeleževali domačini v začetku, v zadnjem času je bilo največ gostovanj iz matične domovine ter zlasti s strani Slovenskega gledališča iz Trsta. Prešernova proslava pa je vsako leto bolj in bolj obiskovana.

SLOMŠKOV DOM

Cas se spreminja in spreminja se tudi okus po zbiranju in srečevanju. Mladina kaj rada poseže po novih metodah in čuti potrebo po drugačnem izživljanju. Župnija je tako prisluhnila tej novi zahtevi in je zgradila z velikimi žrtvami in ob velikodušni podpori župljanov Dom, ki ga je poimenovala po našem velikem rodoljubu in vzgojitelju Antonu Martinu Slomšku leta 1964. Ob Domu je leto kasneje zgradila tudi športno igrišče. To je postalo kraj večjega števila mednarodnih športnih srečanj v košarki in odbojki ter mnogih kulturnih prireditev na prostem. Od leta 1965, ko igrišče še ni bilo niti dokončano, praznujemo tu vsako leto prvomajski praznik dela s kulturno prireditvijo in primerno zabavo.

Župnija je hotela počastiti spomin A. M. Slomška, zavedajoč se, da je ravno on rešil Stajersko pred potujčenjem. Slomšek ni gledal samo na razmere Cerkev kot take, temveč je skrbel, da se pravilno izoblikuje celotno življenje našega človeka. Zelo je znano njegovo preroško geslo: »Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do edino prave narodne omike!« V tem prepričanju je živel in deloval in edino v tem je videl tudi narodno rešitev za svoje vernike. Domače družine, domača ognjišča — le to bo zaustavilo propadanje našega naroda na vasi.

Začasno je v Slomškovega domu otroški vrtec, ki še vedno čaka na prepotrebne prostore. Tu je tudi glasbena šola, ki deluje od 1969 in ima zdaj 30 pridnih učencev, ki študirajo harmoniko, kitaro, klavir, saks in trobento. Tu vadi harmonikarski ansambel Slomšek in zabavni ansambel Kondor. K rednim vajah se zbirata otroški pevski zbor in cerkveni pevski zbor, ki ima že dolgoletno tradicijo in ki vadi cerkvene in slovenske narodne in umetne pesmi.

Mladina se zbira tu zlasti v zimskem času, kjer ima na razpolago bogato knjižnico domačih in tujih del, veliko zbirko plošč, razne igre in televizijo.

Ne smemo tu obiti prosvetnih in vzgojnih predavanj, zabavnih večerov in tudi ne prireditve »ex tempore«.

Ob peti obletnici je Slomškov dom postavil v svojih prostorih spominsko ploščo z napisom: »Vsem župljanom — žrtvam druge svetovne vojne«. Vhod krasi lepa slika A. M. Slomška z »Drobtinami«, delo akademskega slikarja in letošnjega Prešernovega nagrajenca Toneta Kralja.

IZ PRETEKLOSTI V PRIHODNOST

To je naša preteklost. Iz nje hočemo črpati napotke in zglede, da se nam ne

bo življenje vedno bolj utesnjevalo. Ne smemo drseti v propast in hlapčevstvo, temveč moramo izbrabiti vse, kar nam je na razpolago, da se tu ohranimo močni in svobodni.

Župnija je trdno odločena slediti svetlemu zgledu našega rodoljuba in svetniškega škofa Slomška, ki je pravilno doumel pot do prave omike in do resnične svobode ter dosledno šel po njej. Župnija hoče našega človeka izpopolniti v vseh človeških težnjah in ga podpirati, da se kot Slovenec kulturno razvija in raste. Vedno bo odločno delala, da se vaščani bolj združijo v resnem delu za rast in procvit naše manjšine. Zeli, da bi se opustila vsaka škodljiva nesloga, nezaupanje v rojake in bi se srca vseh odprla skupnemu delu in nastopu.

Cerkev in spomenik. Oba spomenika! Naj bi cerkev, ki tu stoji že 600 let in se vsako leto oddolži Marušiču, Bidovcu, Milošu in Valenčiču z žalno mašo, in novo postavljeni spomenik padlim tako govorila domačim in vsem mimooidčim, da bi znali ceniti vse tiste duhovne in kulturne vrednote, ki so vsem nam skupna last in so skozi stoletja reševala in ohranjala naš težko preizkušeni narod!

Odbor Slomškovega doma

Iz Slovenije

Ljubljanska bogoslovna fakulteta v številkah

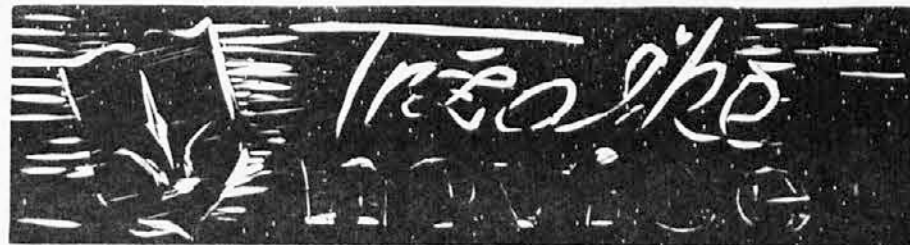
Izšla je nova številka »Bogoslovnega vestnika«, ki ga izdaja teološka fakulteta v Ljubljani. Iz njega zvezmo, da je na teološki fakulteti v zimskem semestru študijskega leta 1972-73 bilo vpisanih 337 slušateljev in slušateljic. Od tega jih je v Ljubljani študiralo 280, v Mariboru pa 57.

Po letnikih so bili slušatelji takole razdeljeni: I. letnik 49, II. 53, III. 55, IV 44, V. 62, VI. 67, VII 7. Po kanonični pripadnosti so bili takole razdeljeni: Ljubljanska nadškofija 92, Maribor 97, Koper 36, Subotica 1, cistercijski 2, dominikanci 1, frančiškani 16, hčere Marije Pomočnice 1, kapucini 2, križniki 4, lazaristi 10, misionarji 27, misionarji Srca Jezusovega 1, salezijanci 26, šolske sestre Notre Dome 2, šolske sestre sv. Frančiška 2, uršulinke 6, usmiljenke 2, laiki 9.

Profesorski zbor je štel 36 predavateljev, med njimi 6 rednih profesorjev (Aleksič, Fajdiga, Grmič, Janžekovič, Strle, Trstenjak), 6 izrednih profesorjev (Canjkar, Dermota, Ojnik, J. Oražem, Smolik, Steiner), 9 docentov (Janežič, Nadrah, F. Oražem, Perko, Plemenitaš, Rode, Rozman, Tominec, Valenčič), 11 honorarnih predavateljev (Debevec, Ilc, Mahnič, Trošt, Jaš, Krošl, Rajhman, Šef, Vodeb, Zafošnik, Zelko), 2 asistenta (Pojavnik, Stres) in 2 predavatelja-gosta (Klemenčič, Lešnik).

Mati Terezija je razširila svojo pomoč

Znana predstojnica »Sester - misionark ljubezni« mati Terezija Boyaxhiu, ki je po rodu Albanka iz Skopja, deluje pa v Indiji, je prejela prošnjo od vlade v Jemenu (Arabski polotok), naj svojo dobrodelno ustanovo raztegne tudi na to deželo. Mati Terezija je prošnjo ustregla in že poslala prvih pet sester delovat v to arabsko državo.

Zivljenjski jubilej prof. Vinka Beličiča

Pred kratkim je praznoval svojo 60-letnico profesor in pesnik Vinko Beličič. Po rodu iz Bele krajine je svoje najljubše pesmi in svoje najboljše moči posvetil slovenskemu zamejstvu, kamor se je zatekel po zadnji vojni. Kot umetnik je našel pravo sozvočje z našo kraško pokrajino, ki jo opeva v nič koliko pesmih. Letos za veliko noč je Mladika v Trstu izdala za pesnikov jubilej antološko zbirko Bližine in daljave, v katero je pesnik sprejel najboljše pesmi iz svojega dosedanega opusa. Beličič pa pravkar pripravlja še eno knjigo, ki bo izšla v tem letu, in sicer prepesnitev petih Svetih himen italijanskega pesnika Alessandra Manzoniya ob stoletnici njegove smrti. Pesniku, sodelavcu Mladike, Mohorjeve družbe in našega lista, želimo ob njegovem jubileju še mnoga plodna in ustvarjalna ter zadovoljna leta!

Interpelacija dr. Štoker zaradi suše

Vsi vidimo, kako veliko škodo je povzročila avgustova in septembrska suša v naši deželi. Pohlveni dež, ki je prišel v torek, bo le malo omilil težave kmetijstva, kajti škoda se ne da več popraviti. Zaradi tega je deželni poslanec dr. Štoka vložil na deželno vladno interpelacijo v zvezi s škodo, ki jo je povzročila suša posebno kmetijstvu na Krasu. V svoji vlogi dr. Štoka omenja važnost, ki jo še zmeraj ima kmetijstvo in vrtinarstvo za kraške vasi. Potem opozori, da bodo zaradi suše morali kmetje odprodati večje število živali, saj jih ne bodo imeli s čim prehraniti, poleg tega se tudi ne spleča imeti v hlevu živine zaradi nizke cene mleka in mesa pri proizvajalcih, to je pri kmetih, dočim so cene živinske hrane silno poskočile. Vsled tega vprašuje dr. Štoka deželno vladno, kaj misli ukreniti, da priskoči na pomoč tako težko prizadetim kmetom zaradi suše.

Zlata maša p. Škrinjarja

V Zagrebu je praznoval 50-letnico mašništva jezuitski pater Albin Škrinjar. P. Škrinjar je doma iz Sežane, kjer je pred petdesetimi leti daroval svojo novo mašo. Je profesor sv. pisma in priznan svetopisemski strokovnjak. Pred desetimi leti so v Trstu izšla njegova premišljevanja o Jezusu Kristusu.

Ljudje

Avzug Černigoj, znani tržaški slikar, je slavil te dni 75-letnico; ob tem življenjskem jubileju razstavlja cel september nekaj novih del v Tržaški knjigarni.

Tržaški nadškof namerava uvesti diakone v svoji škofiji

Zadnja številka uradnega lista tržaške škofije objavlja dva važna poziva tržaškega g. nadškofa.

Prvi poziv znova prosi župnike, naj izberejo v svojih župnijah laike, ki bi v določenih primerih lahko delili sv. obhajilo.

Drugi poziv opozarja na možnost in potrebo, da bi tudi v tržaški škofiji kaj kmalu prišli do primerne števila diakonov, ki bi pomagali dušnim pastirjem pri njihovem delu. Tako na primer bi bili dia-

koni primerni za krste, poroke, pogrebe, evharistične pobožnosti, blagoslove, pridige, liturgijo božje besede, skrb za bolnike, verouk, pripravo na krst, zakon, prvo obhajilo, birmo.

Suša na Krasu

Pretekli teden je bil na Krasu vsak dan vsaj po en požar. To je posledica suše, ki drži v kleščah naše kraje že več časa. Trava in grmičevje so popolnoma suhi, tako da je dovolj iskra, da izbruhne požar.

Pogosti požari niso edina škoda, ki jih povzroča suša. Kmetovalci bodo namreč zaradi neugodnih vremenskih razmer manj pridelali. Suša se pozna zlasti pri košnji, v vinogradih in sploh na poljih.

Kdaj pojdejo otroci k birmi

V tržaški škofiji so končno odločili, da bodo otroci šli k birmi med 10. in 11. letom, vsekakor ne pred petim razredom osnovne šole.

SSG V Trstu v novi sezoni

Stalno slovensko gledališče v Trstu ima v sezoni 1973-74 naslednji program:

V abonmaju: 1. A. P. Čehov »Češnjev vrt«; 2. Bevk-Grabnar »Kaplan Martin Cermac«; 3. E. de Filippo »Božič pri Cappeliovih«; 4. H. Ibsen »Strahovi«; 5. G. Feydeau »Hotel svobodnih izmenjav«; 6. Gostovanje SNG iz Ljubljane; 7. Gostovanje Celjskega ljudskega gledališča.

Izven abonmaja: Jaka Štoka »Mutasti muzikanti«.

Mali oder: Miguel Asturias »Torotumbo«.

Otroška predstava. Ostala gostovanja: Lutkovno gledališče iz Ljubljane, Mladinsko gledališče iz Ljubljane, Primorsko dramsko gledališče iz Nove Gorice.

Vrste abonmajev so kot lansko leto.

Cene abonmajev za sedem predstav: parter I. premiera 13.500, ponovitve 7.000 lir; parter II. premiera 9.500, ponovitve 6.000 lir; balkon premiera 3.000, ponovitve 3.000 lir.

Za vse predstave, razen premier, bodo tudi letos družinski abonmaji, ki omogočajo družinam skupni obisk z osnovnim abonmajem, h kateremu vsak nadaljnji član doplača 2.000 lir. Mladinski abonma velja za vse sedeže in stane prav tako 2.000 lir. Po isti ceni imajo abonma tudi invalidi. Abonma red okoliški stane 7.000 lir. Za obiskovalce tega reda bo preskrbljen prevoz. Abonmaji so plačljivi v dveh obrokih; od tega prvi ob vpisu, drugi do 1. februarja 1974. Za vse druge predstave nudi SSG svojim abonentom 50-odstotni popust!

Vpisovanje abonentov od 17. septembra do vključno 22. oktobra pri glavni blagajni Kulturnega doma (vsak dan od 8. do 14. ure), ul. Petronio 4, tel. 734265 ter od 24. septembra dalje v Tržaški knjigarni, ul. sv. Frančiška 20, tel. 61792.

Jubilej slovenske fare v Chicagu

Pred 75 leti je bila ustanovljena v Chicagu slovenska župnija sv. Stefana. Še danes je v njej — kljub novim rodovom, ki jim je angleščina prvi jezik — slovenska služba božja. Vsak dan je v cerkvi ena slovenska maša, ob nedeljah pa dve. Uradna proslava bo v nedeljo 16. septembra, v četrtek 20. septembra pa bo vinska trgatva v župnijski dvorani.

Ob koncu si dobiček razdelijo v sorazmerju z vloženim delom. Tudi takšne zadruge smo videli.

Na svojem obisku Galileje smo obiskali dva kibutza; eden je ob poti iz Nazareta k Tiberijskemu morju, drugi je pa na vzhodni strani Genezareškega jezera. Oba sta dobro obdelana in dajeta vtis lepo urejenega veleposestva.

OB GENEZAREŠKEM JEZERU

Genezareško jezero ali tudi morje imenovano pozna vsak kristjan zaradi številnih čudežev, ki jih je Jezus tam okrog napravil. Ob tem jezeru so številni kraji, ki jih omenja evangelij: Kafarnaum, Bet-sajda, Tiberija, Magdala. Čez to jezero se je Jezus večkrat peljal z učenci; tu je pomiril vihar na morju; ob obalah tega jezera je učil, pomnožil kruhe. Tu je bil z učenci ob obilnem ribjem lovu, ko je podelil Petru vrhovno oblast v Cerkvi. Nad obalami tega morja je na kraju blagrov imel svoj znameniti »govor na gori«. Kdor vsaj nekoliko pozna evangeljske dogodke, si pač želi, da bi osebno videl te kraje.

(Se nadaljuje)

A. H. S.

(4)

Poromali smo v Sveto deželo

Že zgodaj zjutraj smo odšli na pot. Prva postaja je bila v Kani Galilejski. Zaradi čudeža, ki ga je Jezus tukaj napravil, pozna to vas vsak kristijan, čeprav je razmeroma majhna in brez posebnih zanimivosti. Romarja vleče tja cerkev, ki naj bi stala na kraju, kjer je bila hiša, v kateri se je zgodil prvi Jezusov čudež. Tudi mi smo obiskali to cerkev in pokusili vino iz Kane. Toda ni bilo dobro. Nekateri so komentirali, da je bilo tisto, ki so ga pili svatje na začetku gostije in ne tisto, ki ga je Jezus čudežno dal. Najbrž je bilo tako.

JUDOVSKI KIBUTZI

Turist in tudi romar se srečata danes ne samo s staro Palestino, temveč tudi z novo. Saj ne moreš spregledati vsega, kar je novega. Med zanimivostmi nove Palestine so ravno kibutzi. Za tiste, ki ne vedo,

povem, da so kibutzi neke vrste kolektivne kmetije, ki so nastale dosti prej, kot pa sta si jih izmislila Lenin in Stalin v Rusiji. Samo da ti judovski »kolhozi« niso zaznamovani s krvjo kmetov in niso pognojeni z njihovimi kostmi kot so sovjetski.

Kibutzi pomenijo začetek koloniziranja Palestine s strani Judov. Nekateri so nastali že ob začetku tega stoletja in se ohranili do danes. Drugi so izginili, nekateri pa še zmeraj nastajajo, posebno ob meji z arabskimi državami. Bistvo kibutza je v tem, da se v njem združi večje število oseb, oziroma družin (do 300 oseb), ki skupno obdelujejo večje zemljišče. V tej delovni skupnosti je zemlja last kibutza in tudi vse zgradbe, prav tako vsa živina, orodje in vse ostalo. Kdor pristopi v kibutz, se mora obvezati, da bo v njem živel vsaj pet let. Potem lahko kibutz zapusti, toda ob odhodu dobi le majhno vsoto denarja. Pravilo so nam, da okrog 30 tisoč lir. Ko živi v kibutzu, je z vsem preskrbljen; skupnost skrbi za vse njegove potrebe od stanovanja in hrane do obleke, otroškega varstva, šolanja

otrok in tudi za primer bolezni. Družine pridejo skupaj le zvečer po končanem delu.

Danes kibutzi propadajo in jih je zme-

Gora blagrov, kjer je Jezus imel »govor na gori«

Na Barbani

Pretekli ponedeljek so primorski Slovenci z Goriške in Tržaške poromali, kot vsako leto v septembru, k Materi božji na Barbano. S Tržaškega so bile zastopane le tri duhovnije, vsi ostali so bili iz goriških duhovnij, skupno nad 700 romarjev. Občestveno mašo ob 10.30 je opravilo več duhovnikov pod vodstvom msgr. Ivana Kretiča, dekana v Devinu; pridigo pa je imel g. Anton Lazar, župnik iz Doberdoba. Popoldne so bile še slovesne litanije z odpevi. Tako smo tudi letos na Barbani priporočili Materi božji svoje osebne in skupne namene in želje ter molili zlasti za naše bolnike, družine, mladino in duhovniški ter redovniški naraščaj.

† s. Magdalena Lenassi

Naše dobre s. Magdalene ni več. V ponedeljek 10. septembra je njena blaga duša odšla k Bogu. Marsikatero srce je zajokalo v tihi boli. Pokojna s. Magdalena je bila rojena v Smihelu (župnija Hruševje) 28. novembra 1915. Mater je izgubila zgodaj, zato se je morala postaviti na lastne noge ter prevzeti skrb za bolnega očeta in mlajše brate in sestre. V domačem kraju je dovršila osnovno šolo, v Tomaju pri Šolskih sestrah pa gospodinjo.

Izgubili smo velikega prijatelja in dobrega duhovnika

V soboto 1. septembra je prišel k meni p. Viljem Endrizzi in me prosil za majhno uslugo. »Prosim vas — je dejal, — da bi jutri imeli pridigo namesto mene pri slovenski maši na Placuti ob 10^h. Zdravnik mi je rekel, naj se ne trudim preveč. Pridiganje me pa utruji.«

Rad sem ustregel dobremu patru Viljemu. Po maši sva šla še na kavo v župnišče. Potem se nisva videla več. V torek 18. septembra dopoldne se je namreč raznesla vest, da je ponoči p. Viljem umrl. Vsi smo obstali ob tej novici, saj smo videvali patra veselega, nasmejanega, vedrega. Toda novica je bila resnična; po kratki boleznici je v civilni bolnišnici odpovala njegovo blago srce.

S p. Viljemom smo Slovenci izgubili velikega prijatelja, goriška Cerkev in patri frančiškani pa zglednega duhovnika in redovnika.

Pokojni p. Viljem Endrizzi je bil po rodu Tridentinec, rojen v vasi Tai leta 1896. Torej nekdanji Avstrijec. Vstopil je k frančiškonom tridentinske province in bil posvečen leta 1921. Njegovo prvo mesto je bilo v Trstu v cerkvi delle Grazie, kjer je ostal do leta 1924, ko je bil premeščen na Sv. goro. V svetogorskem samostanu so namreč tisto leto nastale korenite spremembe. Na pritisk političnih oblastí so slovenski patri morali predati samostan tridentinski frančiškanski provinci. Med prvimi novimi patri na Sv. gori je bil p. Viljem. Njegovi predstojniki in on sam so se pa zavedali, da je Sv. gora svetišče, kamor hodijo v največjem številu slovenski romarji. Zaradi tega so takoj poskrbeli, da sta šla dva patra v Ljubljano, da se naučita slovenskega jezika; eden teh je bil p. Viljem. Slovenščine se je tako dobro naučil, da jo je tekoče govoril, bral in pisal. Pa ne samo to, Slovence je tudi vzljubil. Tega ni nikoli prikrival in je zelo rad prihajal v slovensko družbo. Zadnjič letos, ko je poromal s

ski tečaj. Drugih šol ni obiskovala; šolalo in vzgajalo jo je trdo življenje ter jo izoblikovalo v klen značaj. Pri vodstvu gospodinjstva si je pridobila samostojnost in gotovost, ki sta bili njena značilna poteza tudi pozneje v samostanu.

Zaradi družinskih razmer je stopila v kongregacijo Šolskih sester šele v zrelejši dobi. Preoblečena je bila v kraju Grottaferrata (Rim) 29. maja 1949. Po končanem noviciatu se je vrnila v tržaško provinco. Nekaj časa je službovala med hrvaškimi begunci v Grottammare pri Loretu, pozneje pa kot kuharica v Trstu in Gorici. Leta 1969 je bila imenovana za prednico v Zavodu sv. Družine. Ostala je sicer na svojem ponižnem, skromnem, a izredno važnem mestu; toda znala se je prilagoditi tudi novi službi in novim dolžnostim. Vedro, optimistično je gledala na sodobni svet; z modro uvidevnostjo je skrbela za red in mir v hiši. Ljubile so jo sestre, gojenke, zlasti gospodinjke, vsi, ki so prihajali v hišo. Ko je lani odhajala na svoje novo predstojniško mesto v Boršt pri Trstu je bilo vsem hudo. Težke preizkušnje, križe in težave, zlasti zadnjo bolezen je znala skrivati z jasnim nasmehom. Naj ji dobri Bog poplača vse tihe žrtve in ljubezen.

Sosestra

Našim pevcem na pot!

V teh dneh bodo goriški in iržaški slovenski pevci nastopili na mednarodnem tekmovanju pevskih zborov v Gorici. Predstavili se bodo tako domači kot tuji publiki, izpostavili se bodo sodbi žirije in kritike. Po njih petju bo domača in tuja kritika lahko vsaj delno presodila slovensko zborovsko tradicijo, saj pride iz matične domovine en sam pevski zbor.

Trije slovenski zbori iz zamejstva. Trije glasniki naše pesmi, pa tudi priče naše pevške pripravljenosti in študijske ravni. Slovenski zbori iz Goriške in Tržaške bodo v svojih programih predstavili klasično polifonijo, pa tudi in predvsem slovensko umetno in narodno pesem. S tem bodo prikazali slovensko zborovsko ustvarjalnost, še posebej ono, ki je zrasla na primorskih tleh. In v tem bodo spet znanilci samostojne slovenske kulture in umetniške dejavnosti našega naroda na Goriškem in Tržaškem.

Ob tej vrsti nastopov naših pevskih zborov na mednarodnem tekmovanju jim želimo čim več uspeha in priznanja. Ne gre pri tem za kake formalne uveljavitve v končnih lestvicah zmagovalcev. Vemo, da bo nastopilo veliko dobrih in po zmogljivosti gotovo boljših ansamblov. Prepustimo njim prva mesta. Za naše pevce si v glavnem želimo, da bi s častnim, dostojnim in kulturnim petjem zapustili lep vtis vsem udeležencem, od Gdanska in Severnega morja do Pirenejskega in Balkanskega polotoka. Spoznajo naj, da se tu ob Soči in Jadranu tudi poje slovenska pesem, da se poje zavzeto in navdušeno, pa tudi resno in kultivirano. Da bo tako, smo tudi prepričani. Zato želimo našim pevcem ter njih vztrajnim pevovodjem: Vse najboljše!

Izidi jesenskih popravnih izpitov

Klasična gimnazija-licej

5. gimnazija: izdelal je Marko Petejan.
1. licej: izdelal je Damjan Klanjšček, en dijak se ni javil k izpitom.

Učiteljsiše

1. razred: izdelali so Marko Černic, Marko Cotič, Marko Jarc, Eleonora Pahor. En dijak se ni javil k izpitom.

Trgovska šola

1. razred: izdelali so Klavdija Zotti, Jolanda Srebrnič, Aldo Jarc, Loris Nonut.
2. razred: izdelali so Patricija Marušič, Francka Mikluš, Maura Močnik, Rudi Zoržut.
3. razred: ena dijakinja je padla.
4. razred: izdelala je Aleksija Černic.

Nižja srednja šola

I. A: Izdelali so Marijan Černic, Fabij Devetak, Jožko Doliani, Darij Grillo, Klavdij Grillo, Jurij Hlede, Lucijan Ienco, Pavel Klavčič, Marko Komjanc, David Lakovič, Valter Monti, Jožef Stekar, Franko Terpin, Marijan Terrana in Klavdij Vižintin. En dijak je bil zavrjen.

I. B: Izdelali so Franko Cucovaz, Silvan Doliach, Franko Fait, Hadrijan Lavrenčič, Konrad Lupin, Alojzij Macuz, Marij Mora, Rihard Russian in Marijan Zavadlav. En dijak je bil zavrjen.

I. C: Izdelale so Danila Cumari, Marija Gergolet, Lučana Komic, Lavra Martin, Marija Peric in Ivana Vogrig.

I. D: Izdelale so Neva Humar, Darija Marušič, Savina Michelussi, Rozana Pinzan, Dolores Tomšič, Katja Zotti.

II. A: Izdelali so: Marko Butkovič, Klavdij Durlj, Andrej Kogoj, Silvan Lakovič, Severin Peric, Dominik Sobani, Franko Sošol in Jurij Tomažič. En dijak je bil zavrjen.

II. B: Izdelali so Rudolf Devetak, Ladislav Marchi, Edvin Pahor, Marino Pelicon, Klavdij Predan, Marko Škorjanc, Lojze Terpin in Klavdij Vogrič. Dva dijaka sta bila zavrjena.

II. C: Izdelale so Tacijana Gergolet, Damijana Markovič, Ana Michelussi in Elizabeta Princi. Ena dijakinja je bila zavrjena, ena se ni javila k izpitom.

II. D: Izdelale so Valentina Feri, Aleksandra Marassi in Klavdija Vižintin.

II. E: Izdelali so Mavricij Koncut, Bruno Lavrenčič in Lucij Nanut.

Seminar za slovenske šolnike

40 profesorjev in učiteljev slovenskih šol na Tržaškem in Goriškem se udeležuje seminarja, ki je v Radencih od 17. do 26. septembra. Seminar prireja republiški sekretariat za prosveto in kulturo, vodi ga pa ravnatelj trgovskega tehničnega zavoda »Ziga Zois« iz Trsta dr. Vladimir Turina. Predavatelji bodo osvetlili Pomurje z geografske, zgodovinske in umetnostne strani.

K. H.

Kvatrnica na Mirenskem Gradu

Mirenski Grad je bil preteklo nedeljo, 16. t. m. prazničen. Kvatrnica, ta starodavni praznik Zalostne Matere božje, kateri je posvečena cerkev na Gradu, je tudi letos privabila številne Marijine častilce iz bližnje in daljne okolice. Slovesnosti so se pričele že v soboto, na predvečer praznika, s sv. mašo, ki jo je daroval Alojzij Mlakar, lazarist. Maši je sledila procesija po samostanskem vrtu, med katero smo prepevali lavretanske litanije Matere božje. V nedeljo, na samo kvatrnico, je bila prva sv. maša ob 6^h zjutraj. Daroval jo je msgr. Viktor Kos iz Šempetra. Ob 7^h je maševal lazarist Makedonec Peter Tašev, župniški upravitelj v Bitoli, ob 9^h pa Franc Letonja, letošnji novomašnik iz redovne družine lazaristov.

Slovesno peto sv. mašo z govorom ob 10. uri je imel Milan Peternej, kaplan iz Renč. Mirenski pevski zbor je v polni zasedbi pel Mavovo mašo v čast sv. Vincencija in številne Marijine pesmi. Dopoldanske slovesnosti so se zaključile z mašo ob 11.30; maševal je tokrat A. Mlakar.

Največ romarjev je kot vedno prišlo popoldne k sklepni svečanosti. Somaševanje štirih duhovnikov je vodil kanalski dekan Bogomir Berce, ki je imel tudi govor. Skupaj z njim so maševali še Anton Mušič, duhovnik iz Mengša, Karel Pokorn, lazarist iz Celja ter Lojze Grilj, mirenski rojak, lazarist, ki sedaj deluje na Sardiniji. Domačim pevcem so se pridružili tudi pevci iz drugih župnij; skupno so zapeli več Marijinih pesmi iz neizčrpne zakladnice slovenske nabožne glasbe. Še zlasti mogočno je donelo ljudsko petje znanih in priljubljenih Marijinih pesmi.

Športni teden v Štandrežu

Štandreško športno društvo »Velox« organizira od 24. do 29. septembra četrti športni teden v Štandrežu s sledečim programom:

Ponedeljek 24. od 20.30 naprej: Namizni tenis.

Sreda 26. od 20.30: Streljanje.

Četrtek 27. od 20.30: Odbojka.

Sobota 29. od 20.30: Košarka.

Vsa tekmovanja se bodo vršila na športnem igrišču pri cerkvi. Vsi štandreški športniki so vabljeni k sodelovanju.

DAROVI

N. N. za slovensko duhovnijo in za Alojzijeve po 20.000 in za Katoliški dom 10.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: N. N., Mavhinje, 5.000; N. N., Sovodnje, 5.000; ob stoletnici rojstnega dne drugega očeta Karla Melcerja darujejo sin in hči 5.000; družini Minini namesto cvetja na grob s. Magdalene 10.000; družina N. N. v isti namen 10.000; družina Komjanc ob smrti sestrične Dionizije Komjanc 10.000 lir.

Za Katoliški glas: N. N., Mavhinje, 5.000 lir.

Za slovenske misijonarje: Sv. Ivan, Gorica, 19.000 lir.

Bazovica. Za nov oltar v počastitev bazovških žrtev vaščanov krivično umorjenih N. N. 10.000; v isti namen N. N. 10.000 in N. N. 20.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: družina Malalan 5.000; N. N. 10.000; dr. Alojz Antonac 5.000; N. N., mesečni prispevek, 2.000; N. N. ob marijanskem shodu 20.000; skupina romarjev na Monte Berico 7.000; družina Sosič 1.200 lir.

Za cerkvico na Banah: druž. Husu ob poroki Neve 20.000 lir.

Za cerkvico pri Ferlugah: N. N. 5.000 lir. Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Dalai Lama pri papežu

Dalai Lama, vrhovni verski poglavar tibetanskih budističnih menihov, ki živi od leta 1959 v izgnanstvu v Indiji potem ko so Tibet zasedle kitajske komunistične čete, je odšel v začetku tega meseca na daljši obisk raznih evropskih dežel. 27. septembra bo obiskal tudi papeža Pavla VI., ki ga bo sprejel v zasebno avdienco. Dalai Lama ima 39 let.

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 23. do 29. septembra 1973

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Mladinski oder: »Lepi janičar«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 15.45 »Očetova tajnost«. Dram. zgodba. 17.00 Sport in glasba. 18.00 Glasba na temo. 18.45 Jazzovski koncert. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Karajan podaja Beethoven in Brahmsa. 19.15 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Komorni koncert. 19.05 Odmevi kmečkih punov. 19.20 Za najmlajše. 20.35 G. Puccini: »Turandot«. opera.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Koncert. 19.10 Higiena in zdravje. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 21.25 Za vašo knjižno polico.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 V ljudskem tonu. 19.10 Govorimo o ekologiji. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Komisar Pollin ima dober nos«. Drama.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Simfonične skladbe deželnih avtorjev. 19.10 Na počitnice. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Vokalno instrumentalni koncert. 21.50 V plesnem koraku.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Aleš Lokar: Tržačan v Ameriki. 19.20 Revija zborovskega petja. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Knežinja Darinka«. Rad. igra. 21.30 Vaše popevke.

LJUBLJANSKA TV

Spored od 23. do 29. septembra 1973

Nedelja: 18.05 Kecek - slovenski film. 21.15 Baletna oddaja. 21.45 Športni pregled.

Ponedeljek: 17.50 Krikec in Pikec. 18.30 Enciklopedija živali. 20.35 M. Krleža: Leda.

Torek: 17.40 Moj prijatelj David. 18.25 Pevski zbor iz Pistoje. 19.00 Osebnega. 19.20 Od Grmeča do Dinare. 20.35 Dostojevski: Bratje Karamazovi.

Sreda: 17.45 Mačkon in njegov trop. 18.30 Od filma do filma. 18.50 Arhitektura in družba. 20.35 Celovečerni film.

Četrtek: 17.40 J. Kersnik: Berite Novice. 18.25 Izvor Nila. 19.55 Košarka Jugoslavija: Španija. 21.45 E. Zola: Germinal.

Petek: 17.10 Kuhinja pri violinskem ključu. 17.55 Barcelona: košarka. 20.35 Trije mušketirji. 22.20 XXI. stoletje.

Sobota: 17.00 Vaterpolo. 18.15 Daktari. 19.15 Igralec je igralec. 20.35 Lice ob licu. 21.25 Skrivnosti morja. 22.15 Starinarja.

OBVESTILA

Popravek

Družinska pratika 1974 stane po novi avstrijski valutni 650 lir.

V torek 25. septembra bo v Zavodu sv. Družine v Gorici duhovno srečanje skavtov in skavtlinj in tudi druge mladine. Začetek ob 9. uri, zaključek s sv. mašo ob 5. uri popoldne. To srečanje je namenjeno mladini od 11. do 14. leta. V zavodu bodo dobili kosilo in malico.

Širite »Katoliški glas«

V nedeljo 30. septembra bo duhovno srečanje za odraslo mladino na Mirenskem Gradu. Začetek ob 9. uri, zaključek ob 5. uri popoldne s sv. mašo. Srečanje bo vodil p. Podobnik SJ. Pridejo naj fantje in dekleta v starosti 15 let in več. Vse organizacije in tudi župnije prosimo, da v nedeljo 30. septembra nudijo možnost vsem mladim, da gredo na Mirenski Grad.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Udeleženci tridnevnega tečaja v Zabnicah med predavanjem p. Vladimira Truhlarja